

v té době ještě vůbec nevznikl. Předmětem rozhodování soudního je tu právě jen otázka, má-li podání strany býti vyřízeno v meritu, či má-li býti odmítnuto.

Aplikuje tyto úvahy na daný případ, dospěl nss k tomuto závěru: Výrok, obsažený v rozsudku nejvyššího soudu z 12. července 1927, že dovolací odpověď se odmítá, je judikátním výrokem, jímž nejvyšší soud u výkonu své moci soudcovské ve smyslu civ. soud. řádu o odpovědi té rozhodl, uznáv ji proto, že po stránce jazykové nevyhovuje zákonným předpisům, za nezpůsobitou, aby k ní věcně bylo přihlíženo. Rozhodnutí to je tedy aktem judikatury soudní a vyřídilo odpověď tu s hlediska civ. řádu soud., odmítnuvši ji jako nezpůsobitou býti předmětem věcných úvah nejvyššího soudu. Proto nemohl nss shledati důvodným stanovisko zastávané stížností, že o dovolací odpovědi bylo rozhodnuto jen s hlediska správního, nikoli s hlediska civ. řádu soud.

I další svrchu již uvedené vývody stížnosti vybudovány jsou na názoru, že nejvyšší soud o dovolací odpovědi st-lově rozhodl jen s hlediska správního. Jen z toho, že po názoru stížnosti dovolací odpověď s hlediska procesního posud vyřízena nebyla, dovozuje stížnost, že oprávněna byla žádost, aby nejvyššímu soudu bylo nařízeno dovolací odpověď věcně s hlediska procesního vyříditi a jen s toho hlediska brojí proti názoru v nař. rozhodnutí vyslovenému, že náprava není možná.

Ale dovodil-li nss svrchu, že je mylná premisa stížnosti, že o dovolací odpovědi stěžujícího si spolku nebylo s hlediska procesního rozhodnuto a že tato nebyla s hlediska toho vyřízena, padají tím i svrchu uvedené námitky stížnosti jedině o tuto mylnou premisu opřené.

Vycházeje z těchto úvah, shledal nss námitky stížnosti nedůvodnými.

Č. 9076.

O b č a n s t v í s t á t n í: * Osoba propuštěná z rakouského státního svazku podle § 2 patentu o vystěhování ze 24. března 1832 č. 2557 sb. zák. soud. ztratila rakouské státní občanství, i když nenabyla cizího státního občanství.

(Nález ze dne 17. února 1931 č. 2716.)

P r e j u d i k a t u r a: Boh. A 5335/26.

V ě c: Vojtěch L. v Bratislavě proti ministerstvu vnitra o státní občanství.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Žal. úřad vyslovil napadeným rozhodnutím v cestě instanční k žádosti st-lově za vydání osvědčení o čl. státním občanství, že st-l není čl. státním občanem dle bodu 1. § 1 úst. zák. č. 236/20 z důvodů uvedených v rozhodnutí I. stolice, totiž proto, že dekretem okr. hejtmanství v Třebíči ze 3. července 1896, vydaným na základě výnosu mor. místodržitelství z 20. června 1896, byl spolu se svým otcem propuštěn z rakouského státního svazku, čímž pozbyl dle § 9 patentu

o vystěhování z 24. března 1832 č. 2557 sb. zák. soud. rakouského státního občanství a dle § 15 zák. ze 3. prosince 1863 č. 105 ř. z. zároveň dom. práva v T. a protože mu rak. státní občanství a dom. právo později znovu nebylo propůjčeno a ježto tudíž neměl v době od 1. ledna 1910 do převratu dom. práva v obci na území čsl. republiky. K námitce odvolání, že ani st-l ani jeho zesnulý otec nenabyli uher. státního občanství a tudíž neztratili v důsledku zmíněného propuštění z rak. státního svazku své rak. příslušnosti, ani domovského práva v T., vyslovil žal. úřad, že osoby, jimž na základě jejich vystěhování z Rakouska bylo vydáno propouštěcí osvědčení z rak. státního svazku, pozbyly po rozumu § 1 a 9 patentu o vystěhování tohoto státního občanství již důsledkem zmíněného osvědčení bez ohledu na to, zdali dosáhly zároveň cizí státní příslušnosti či nikoli.

Stížnost k nss-u nepopírá propuštění z rak. státního svazku, tvrdí však, jak bylo tvrzeno i v odvolání, že předpokladem pro ztrátu státního občanství v důsledku propuštění ze státního svazku podle cit. patentu o vystěhování je nabytí cizího státního občanství. Otec st-lův nenabyl prý však cizího státního občanství a proto zůstal on i st-l rakouskými státními občany. Nss nemohl dáti st-li v této příčině za pravdu.

Podle § 1 uved. patentu pokládá se za vystěhovalce ten, kdo se odebere do cizího státu v úmyslu se nevrátiti. § 7 patentu, vypočítáváje jednání, ze kterých lze seznati úmysl se vystěhovati, označuje sub lit. c) a d) za jednání takové výslovně pětiletý, resp. 10letý nepřetržitý pobyt v cizině. Podle § 9 ztrácejí ti, kdož se s povolením vystěhovali, vlastnost rak. poddaných a nakládá se s nimi ve všech občanských a politických vztazích jako s cizinci.

Z předpisů těchto ve spojení s ustanovením § 32 o. z. o., podle kterého ztráta státního občanství vystěhováním upravuje se zákony o vystěhování, vyplývá, že podle předpisů těch pozbývalo se rak. státního občanství propuštěním ze státního svazku a vystěhováním do ciziny bez ohledu na to, bylo-li nabyto cizího státního občanství čili nic. (Srov. nál. Boh. A 5335/25.)

I jest svrchu uvedená námitka, která stojí na opačném stanovisku, bezdůvodná. Tím zároveň padá i výtká vadnosti řízení, že úřady nezjistily, že otec st-lův nestal se uher. státním občanem. — — —

Stížnost dále namítá, že ani rakouská, ani uher. předválečná, ani čsl. administrativní praxe neznají ztráty státního občanství v jednom státě bez získání státního občanství ve druhém státě. K tomu sluší podotknouti, že praxe taková, i kdyby tu byla, nemohla by nic změnit na zákonném ustanovení svrchu vyličeném a zákonné ustanovení to zvrátiti. Pokud se pak st-l dovolává na podporu tohoto svého názoru čsl. zákonů a nařízení, činí tak neprávem, neboť v daném sporu jde o ztrátu státního občanství nastalou již v r. 1896, tedy dávno před účinností čsl. zákonů a nařízení. Jde tedy o ztrátu státního občanství nikoli čsl., nýbrž rakouského, již sluší posuzovati podle předpisů platných v uvedené době, t. j. dle býv. předpisů rakouských. — — —